

יכול להעמיד את הברייתא, **אידי ואידי**, בכור ושאר פסולי המוקדשין, **כבית שמאי**?

ומתצינן: אין הכרח לומר שבית שמאי מחמירין גם בשאר פסולי המוקדשין! **דילמא**, ויתכן לומר: **כי [במה] אמרי בית שמאי** שקיים בקדושתו אפילו אחר שנפל בו מום ונשחט — **בבכור**, משום **דקדושתיה מרחם** וקדושתו חמורה, **אבל** שאר **פסולי המוקדשין** — **לא!** ובית שמאי מודים שאינם קדושים אחרי פדיונם. ורבי אלעזר בריבי שמעון הוא הסובר כן בשאר פסולי המוקדשין.

ומבררין: **ולוקמה**, רב חסדא היה יכול להעמיד את הברייתא, **אידי ואידי**, בכור ושאר פסולי המוקדשין, **כרבי אלעזר בריבי שמעון**?

ומתצינן: אין הכרח שרבי אלעזר בריבי שמעון סובר גם בבכור שקדושתו קיימת לאחר שנפל בו מום ונשחט! **דילמא**, יתכן לומר: **כי אמר רבי אלעזר בריבי שמעון**, שאפילו אחרי פדיון ושחיטה קיימים בקדושתן, רק **בפסולי המוקדשין** (119) **דאלימי למיתפס פדיונן**, שכיון שהן חייבין

בפדיון קדושתן חזקה, **אבל בבכור**, שאין לו פדיון שנאמר (במדבר יח) "לא תפדה", ואם פדאו לא נתפס פדיונו בקדושתו — **לא!** ורבי אלעזר בריבי שמעון מודה שקדושתו לא קיימת אחר שנפל בו מום (120), ורק בית שמאי סוברים כן.

ולפיכך העמיד רב חסדא את הברייתא כבית שמאי לגבי בכור ורבי אלעזר בריבי שמעון לגבי שאר פסולי המוקדשין.

על מסקנא זו שאיסור הרגלה בפסולי המוקדשין הוא אליבא דרבי אלעזר בריבי שמעון הסובר שקדושתן קיימת גם לאחר פדיון ושחיטתן — מקשינן:

ורבי אלעזר בריבי שמעון, וכי לית ליה **הא דתנן** [בכורות לא א]: **כל פסולי המוקדשין שנפדו — נשחטין באיטליו**, מקום מכירת בשר חולין, **ונמכרין באיטליו**, ונשקלין **בליטרא**, כשאר בשר חולין, ואינם קיימים בקדושתן (121). **אלמא**, מוכח, שכיון דשרית ליה, אם מתחילה בשעת הפדיון יודע שיוכל למכור אותה כמכירת בשר חולין בשוק הקצבים — **טפי** [טי"ת קמוצה] **וזבין**, הריהו נותן עבודה יותר דמים ונמצא

119. גירסת השיטה מקובצת.

120. רבינו גרשום מפרש במסכת בכורות [שם] "אבל בכור אין קדושתו חמורה כל כך שיהא תופס פדיונו". כלומר, מה שלבכור אין פדיון אינו משום חזק קדושתן אלא משום שאין קדושתו חמורה כל כך. וראה רבינו גרשום כאן, שלכאורה כותב ההיפך ממה שכתב שם.

121. כן פירש רש"י, וכן משמע מלשון הגמרא.

והקשה הברכת הזבח במסכת בכורות [שם]: **למה** צריך להוכיח מהלכה זו של נשחטין באיטליו שקדושתן אינה קיימת, הלא בפשטות יש כאן קושיא, שמשם מוכח שבשביל ריווח של הקדש מותר לזלזל בהן ולמוכרן באיטליו, ולמה לא התיר רבי אלעזר בריבי שמעון להרגילה משום ריווח הקדש? ויותר מכך קשה על רש"י: איך מוכח משם שאינם קיימים בקדושתם, הלא שפיר יש לומר שהם קיימים בקדושתן, ובכל זאת התירו חכמים למכרן באיטליו משום ריווח